

»Vyhnání«?!

V česko-německé deklaraci z roku 1997 (která měla být definitivní tečkou za minulostí, ale někteří němečtí politici ji hned označili za pouhou dvojtečku) jsou zmíněny jednotlivé excesy při odsunu, ale s tím, že se nikdy nesmí zapomínat na vztah mezi příčinou a následkem. Tedy že se nikdy nesmí zapomínat, kdo tu ničivou bouři vyvolal.

Podívejme se, jak si čeští Němci představovali řešení české otázky. Sudetoněmecká strana, která v komunálních volbách 1938 dostala od Němců v pohraničí v pluralitních volbách neuvěřitelných 92 procent hlasů (podobný výsledek nikdy nikdo nezopakoval!), si už v létě stanovila jako svůj konečný cíl zničení české národní existence. Připomeňme si jejich plány: *»Zcela odlišné zacházení s Čechy a se Slováky by bylo důležitým šachovým tahem proti všeslovanským myšlenkám... Nikdy v dějinách už nesmí dojít k českému obrození. Je nutno zničit od základu každou možnost takového obrození. Proto je třeba potlačit český jazyk... Cílem pro budoucnost musí být: rozbití českého národního vědomí, pronikání do dosavadní české jazykové oblasti osidlováním Němci, převádění ... Čechů do nerozlučné a fyzické souvislosti s Německem.«* Sudetoněmečtí politici plánovali zavedení němčiny jako jediného úředního jazyka, zrušení českých škol, odnárodnění církví, zavedení starých místních názvů z 19. století, zákaz českých tiskovin, likvidaci českých svazů a spolků, zavření českých knihkupectví, zabavení knihoven, restituci šlechtických a církevních velkostatků (což se povedlo až po roce 1989!), likvidaci českých peněžních ústavů. Pisatelé se vyslovují, že mají *»zájem na tom, zachovat už jednou provždy rozložený stav českého národa a udržovat ve prospěch němectví v labilním stavu hranice mezi němčinou a češtinou.«* Byli proti jakémukoliv zaznamenávání českého majetku a vyslovovali se pro co nejtvrdší potlačení odporu.

Tyto návrhy byly ve štábu Konrada Henleina (SdP) na přelomu září a října 1938 konkretizovány pro přechodné období *»zbytkového českého státu«*. To, že se nerealizovaly ty nejtvrdší plány, nebylo způsobeno nějakou humanitou, ale tím, že Heydrich a spol. potřebovali klid v týlu a zajištění zbrojní produkce. S vítězstvím třetí říše měla přijít fyzická likvidace českého národa. Žádná evakuace. Evakuace podle historika Kárného (který to doložil z nacistických dokumentů) byla krycím názvem pro fyzickou likvidaci (s postoji říšských politiků se zájemci mohou seznámit v knize Bořivoje Čelovského *So oder so. Řešení české otázky podle německých dokumentů 1933-1945*, Tilia, Praha 1997).

Po válce nutně přišel odsun. Ovšem idea odsunu Čechů nejdřív vyklíčila v sudetoněmeckých hlavách na přelomu 19. a 20. století, jak dokládá historik Jiří Kořalka ve své knize o Pangermánech.

Samotný průběh odsunu Němců z Československa je předmětem sporů, ale například práce Milana Strnadela o opavském regionu dokladuje vcelku spořádaný průběh celé akce. Stalo se několik excesů, o kterých dnes víme hodně. Také víme, že komunisté bránili své antifašistické přátele z německých řad a odmítali bezhlavý šovinismus, který po válce někde vybublal. Ten byl ale pochopitelný a motivovaný, byla to reakce na šest válečných let.

Nemohu si odpustit citaci Karla Kreibicha, německého komunisty a antifašisty, který patřil mezi špičky KSČ. Kreibich v knize *Konec sudetského němectví* (Liberec 1945) napsal: *»Veškeré dosavadní režimy v Německu měly jedno společné: pangermanismus, tendenci k expansi, imperialismu směrem především k východu a proti státní samostatnosti a neodvislosti českého národa. Byly tu odstíny podle právě stávající situace, ale v podstatě to bylo vždy totéž. Německá*

menšina v českých zemích byla vždy přední stráží říšského němectví a jeho předvojem při každém útoku. Kde byla ta německá demokracie, která by se byla otevřeně a bezvýhradně zřekla všech těchto tendencí? Byly takové hlasy, ale neměly nikdy vliv na skutečnou německou politiku. Německá demokracie tu vždy selhala, zato často byla jen rouchem velkoněmectví. I socialismus musel takto sloužiti... Proto je tu jenom jediné řešení: v ČSR nesmí býti více německé menšiny, která by mohla počítati s národnostním vývojem jako část německého národa a jeho ‚Kulturkreis‘ a která by proto mohla doufati v pomoc z říše... to je také příspěvek jeho převychování. Až se přestanou v Německu dívati na české země, anebo na část jich jako na možnou kořist, až nebude v republice Němců, kteří by šilhali přes hranice - pak teprve bude dána možnost slušného poměru mezi Německem a Československem, možnost skutečného a zajištěného míru.«

Angela Merkelová svým přístupem k »vyhnání« a k 20. červenci, který má být napříště i s požehnáním německých úřadů »dnem vyhnanců«, je zvláštním fenoménem. Bez názoru, bez přesvědčení, pouhá ozvěna výzkumů veřejného mínění. A i to je špatný signál do budoucna.

Miloslav RANSDORF, poslanec Evropského parlamentu

22. 9. 2014 Miloslav RANSDORF